Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (kolmas koda)

1. august 2025*

Eelotsusetaotlus – Intellektuaalomand – Kaubamärgid – Direktiiv (EL) 2015/2436 – Kaubamärke käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamine – Artikli 10 lõike 3 punkt b – Kaubamärgiga antavad õigused – Õigus keelata kolmandatel isikutel kõnealuse tähisega kauba pakkumine, turuleviimine või ladustamine nimetatud otstarbel – E-kaubandus – Kaubad, mida pakutakse müügiks muust liikmesriigist kui see, kus kaubamärk on registreeritud – Mõiste „ladustamine“

Kohtuasjas C-76/24,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Bundesgerichtshofi (liitvabariigi kõrgeim üldkohus, Saksamaa) 23. jaanuari 2024. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 1. veebruaril 2024, menetluses

Tradeinn Retail Services S.L.

versus

PH,

EUROOPA KOHUS (kolmas koda),

koosseisus: koja president C. Lycourgos, kohtunikud S. Rodin, N. Piçarra, O. Spineanu-Matei (ettekandja) ja N. Fenger,

kohtujurist: D. Spielmann,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

– PH, esindaja: *Rechtsanwälte* T. Kiphuth ja N. Tretter,

– Euroopa Komisjon, esindajad: P. Němečková ja G. von Rintelen,

olles 27. märtsi 2025. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

* Kohtumenetluse keel: saksa.

on teinud järgmise

kohtuotsuse

1 Eelotsusetaotlus käsitleb küsimust, kuidas tuleb tõlgendada Euroopa Parlamendi ja nõukogu Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 2015. aasta direktiivi (EL) 2015/2436 kaubamärke käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta (ELT 2015, L 336, lk 1; parandus ELT 2018, L 168, lk 12) artikli 10 lõike 3 punkti b.

2 Taotlus on esitatud kohtuvaidluses, mille pooled on Tradeinn Retail Services S.L. (edaspidi „TRS“) ja PH vahel, kes on sukeldumisvahendite ja -tarvikute jaoks registreeritud Saksa kaubamärkide omanik, ning mille ese on nõue lõpetada nende kaubamärkidega identsete tähiste kasutamine sukeldumistarvikute jaoks.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

3 Direktiivi 2015/2436 artiklis 10 „Kaubamärgiõigused“ on sätestatud:

„1. Kaubamärgi registreerimine annab kaubamärgiomanikule selle suhtes ainuõiguse.

2. Ilma et see piiraks kaubamärgiomanike õigusi, mis on omandatud enne registreeritud kaubamärgi taotluse esitamise kuupäeva või prioriteedikuupäeva, on registreeritud kaubamärgi omanikul õigus takistada kõiki kolmandaid isikuid kasutamast äritegevuse käigus ilma tema loata kaupade või teenustega seoses mis tahes tähist, kui:

a) tähis on identne kaubamärgiga ja seda kasutatakse kaupade või teenuste puhul, mis on identsed nendega, mille suhtes kaubamärk on registreeritud;

b) tähis on identne või sarnane kaubamärgiga ning seda kasutatakse kaupade või teenuste puhul, mis on identsed või sarnased selliste kaupade või teenustega, mille suhtes on kaubamärk registreeritud, kui nende äravahetamine üldsuse poolt on tõenäoline; äravahetamise tõenäosus hõlmab ka tõenäosust, et tähist seostatakse kaubamärgiga;

c) tähis on identne või sarnane kaubamärgiga, sõltumata sellest, kas seda kasutatakse seoses kaupade või teenustega, mis on identsed, sarnased või ei ole sarnased nende kaupade või teenustega, mille suhtes kõnealune kaubamärk on registreeritud, juhul kui kaubamärk on liikmesriigis tuntud ja juhul kui kõnealuse tähise põhjuseta kasutamine tähendaks kaubamärgi eristusvõime või omandatud maine ebaausat ärakasutamist või kahjustamist.

3. Lõike 2 alusel võib eelkõige keelata järgmised toimingud:

a) tähise kandmine kaupadele või nende pakendile;

b) tähisega kaupade pakkumine, turulelaskmine või ladustamine nimetatud otstarbel või tähisega teenuste pakkumine või nende osutamine;

[…]

e) tähise kasutamine äridokumentidel või reklaamides;

[…]“.

Saksa õigus

4 25. oktoobri 1994. aasta kaubamärkide ja muude eristavate tähiste kaitse seaduse (Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen – Markengesetz; *BGBl.* 1994 I, lk 3082), mida on muudetud 11. detsembri 2018. aasta seadusega direktiivi (EL) 2015/2436 ülevõtmise kohta (Gesetz zur Umsetzung der Richtlinie (EU) 2015/2436 des Europäischen Parlaments und des Rates vom 16. Dezember 2015 zur Angleichung der Rechtsvorschriften der Mitgliedstaaten über die Marken (Markenrechtsmodernisierungsgesetz; *BGBl.* 2018 I, lk 2357) (edaspidi „MarkenG“) § 14 lõigetega 2 ja 3 võetakse Saksa õigusesse üle direktiivi 2015/2436 artikli 10 lõiked 2 ja 3.

5 MarkenG § 14 lõike 2 esimese lõigu punkti 1 kohaselt on kolmandatel isikutel ilma kaubamärgiomaniku nõusolekuta keelatud kasutada kauba ja teenustega seotud äritegevuses kaubamärgiga identset tähist kauba või teenuste jaoks, mis on identsed kaubamärgiga kaitstud kauba või teenustega.

6 MarkenG § 14 lõike 3 punktides 1, 2 ja 6 on sätestatud, et kui selle paragrahvi lõikes 2 sätestatud tingimused on täidetud, on eelkõige keelatud asjaomase kaubamärgiga identse tähise kandmine kaubale või selle pakendile, tähisega kauba pakkumine, turuleviimine või ladustamine nimetatud otstarbel ning tähise kasutamine äridokumentidel või reklaamis.

7 MarkenG § 14 lõige 5 näeb ette:

„Kaubamärgiomanik võib esitada isiku suhtes, kes kasutab tähist viisil, mis rikub lõikeid 2–4, sellest tulenevate õiguste rikkumise lõpetamise nõude, juhul kui esineb selle rikkumise kordumise risk. See õigus on ka juhul, kui esineb esmakordse rikkumise oht.“

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

8 PH on järgmise kahe muu hulgas sõnalisi osasid sisaldava Saksa kujutismärgi (edaspidi „asjaomased kaubamärgid“) omanik:

9 Asjaomased kaubamärgid registreeriti Deutsches Patent- und Markenamtis (Patendi- ja kaubamärgiamet, Saksamaa) muu hulgas järgmise kauba jaoks: sukeldumisvahendid, sukeldumisülikonnad, kindad sukeldujatele, sukeldumismaskid, allveeujumise hingamisaparaadid.

10 Hispaanias asutatud TRS reklaamis enda hallataval veebisaidil www.scubastore.com ja e-kaubanduse platvormil www.amazon.de sukeldumistarvikuid müügi eesmärgil, kasutades asjaomaste kaubamärkidega identseid tähiseid; ta tegi seda eeskätt fotode abil neid tähiseid kandvast kaubast.

11 PH esitas Landgericht Nürnberg-Fürthile (Nürnberg-Fürthi esimese astme kohus, Saksamaa) hagi, milles palus eeskätt keelata TRSil asjaomaste kaubamärkidega identsete tähiste kasutamine Saksamaal. PH palus eelkõige, et TRSil keelataks nende tähiste kandmine sukeldumistarvikutele ja nende pakenditele, samuti nende tähistega sukeldumistarvikute pakkumine, tootmine, turustamine või muul viisil turule viimine, reklaamimine ja nimetatud otstarbel ladustamine.

12 Landgericht Nürnberg-Fürth (Nürnberg-Fürthi esimese astme kohus) otsustas 3. veebruari 2022. aasta kohtuotsuses pärast seda, kui ta oli tuvastanud, et TRS võttis hagi osaliselt õigeks, eeskätt kohustada TRSi lõpetama asjaomaste kaubamärkidega identseid tähiseid kandvate sukeldumistarvikute pakkumise ja reklaamimise.

13 PH apellatsioonkaebuse tulemusel otsustas Oberlandesgericht Nürnberg (liidumaa kõrgeim üldkohus Nürnbergis, Saksamaa) 29. novembri 2022. aasta kohtuotsuses, et asjaolu, et TRS on asutatud Hispaanias ning et ta ladustab selles riigis asjaomast kaupa, ei ole takistuseks mõista see ettevõte süüdi nende kaubamärkidega identseid tähiseid kandva kauba ebaseadusliku ladustamise eest nende Saksamaa turul pakkumise või seal turuleviimise eesmärgil. See kohus mõistis TRSi süüdi, kohustades teda lõpetama neid tähiseid kandvate sukeldumistarvikute müügiks pakkumise ja reklaamimise ning „samuti turustamise ning nimetatud otstarbel ladustamise“.

14 Esimese astme kohtu ettekirjutuse ulatuse sellise laiendamise vaidlustamiseks esitas TRS selle kohtuotsuse peale kassatsioonkaebuse Bundesgerichtshofile (liitvabariigi kõrgeim üldkohus, Saksamaa), kes on eelotsusetaotluse esitanud kohus.

15 Eelotsusetaotluse esitanud kohus leiab, et kauba ladustamine selle pakkumise või turuleviimise eesmärgil, mida on silmas peetud MarkenG § 14 lõike 3 punktis 2, hõlmab objektiivset elementi, milleks on ladustamine, ja subjektiivset elementi, milleks on soov viia see kaup turule.

16 Eelotsusetaotluse esitanud kohus kahtleb, kuidas tõlgendada seda sätet direktiivi 2015/2436 artikli 10 lõike 3 punkti b arvestades.

17 Esiteks rõhutab eelotsusetaotluse esitanud kohus, et territoriaalsuse põhimõtte kohaselt on Saksamaal registreeritud kaubamärgi kaitse piiratud selle liikmesriigi territooriumiga ning karistuse saab määrata üksnes sellel territooriumil tehtud tegude eest. Tal on tekkinud küsimus, kas seda territoriaalsuse põhimõtet arvestades võimaldab direktiivi 2015/2436 artikli 10 lõike 3 punkt b liikmesriigis kaitstud kaubamärgi omanikul keelata kolmandal isikul ladustada teises liikmesriigis selle kaubamärgiga identset tähist kandvat kaupa põhjusel, et seda kaupa kavatsetakse pakkuda või turule viia liikmesriigis, kus see kaubamärk on kaitstud.

18 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu arvates saab seda sätet tõlgendada kahel viisil. Esimese tõlgenduse kohaselt, mis põhineb nimetatud territoriaalsuse põhimõttel, ei riku selle tähisega kauba ladustamine muus liikmesriigis kui see, kus kaubamärk on kaitstud, asjaomaseid kaubamärgiõigusi, ja seda isegi siis, kui ladustamise eesmärk on pakkuda kaupa või viia see turule liikmesriigis, kus kaubamärk on kaitstud.

19 Teise tõlgenduse kohaselt on riigisisese kaubamärgi õiguste rikkumisega tegemist siis, kui asjaomast kaupa ladustatakse muus liikmesriigis kui see, kus kaubamärk on kaitstud, eesmärgiga pakkuda tähisega kaupa või viia see turule liikmesriigis, kus kaubamärk on kaitstud.

20 Teiseks on eelotsusetaotluse esitanud kohtul tekkinud küsimus, kas tegusõna *besitzen* (valdama, direktiivis on eesti keeles kasutatud tegusõna ladustama) kasutamist direktiivi 2015/2436 artikli 10 lõike 3 punkti b saksakeelses versioonis tuleb tõlgendada nii, et see säte nõuab, et kolmandal isikul oleks vahetu juurdepääs asjaomasele kaubale, või piisab sellest, kui see kolmas isik saab mõjutada isikut, kellel on selline juurdepääs.

21 Sellega seoses märgib eelotsusetaotluse esitanud kohus, et Saksa õiguses hõlmab mõiste „Besitz“ (valdus) nii „otsest valdust“ kui ka „kaudset valdust“. Otsene valdus tähendab tegelikku võimu asja üle, mis lõpeb siis, kui valdaja loobub tegelikust võimust asja üle või kaotab selle. Kui isik valdab asja ajutiselt tulenevalt õigusest või kohustusest kolmanda isiku ees, siis saab kolmandast isikust „kaudne valdaja“. Nii saab müüjast siis, kui ta annab müüdud asja üle vedajale, kaudne valdaja, ja vedajast saab otsene valdaja.

22 Kuigi Saksa õiguses võiks TRSi seega kvalifitseerida kaudseks valdajaks, peab eelotsusetaotluse esitanud kohus kaheldavaks, et see on nii ka direktiivi 2015/2436 artikli 10 lõike 3 punkt b puhul. Ta märgib sellega seoses, et liidu kaubamärgiõiguses ei ole kõigis keeleversioonides kasutatud mõisteid, millel on sama tähendus kui tegusõnal *besitzen*. Nimelt on teatavates keeleversioonides kasutatud mõisteid, mis viitavad sisuliselt pigem ladustamisele kui valdamisele, mis tähendab, et on vahetu juurdepääs asjaomasele kaubale. Samas ei välista eelotsusetaotluse esitanud kohus, et Euroopa Kohtu praktikast võib järeldada, et direktiivi 2015/2436 artikli 10 lõike 3 punkti b kohaldamisala hõlmab selle kauba kaudset valdajat.

23 Neil asjaoludel otsustas Bundesgerichtshof (liitvabariigi kõrgeim üldkohus) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kas riigisisese kaubamärgi omanik võib lasta [direktiivi 2015/2436] artikli 10 lõike 3 punkti b alusel keelata kolmandal isikul ladustada välisriigis kaubamärgiõigust rikkuvat kaupa selleks, et seda kaitse andnud riigis pakkuda või turule viia?

2. Kas mõiste „ladustamine“ [direktiivi 2015/2436] artikli 10 lõike 3 punkti b tähenduses sõltub selles, kas kaubamärgiõigust rikkuv kaup on tegelikult käes või piisab võimalusest avaldada mõju isikule, kelle käes kaup tegelikult on?“

Eelotsuse küsimuste analüüs

Esimene küsimus

24 Esimese küsimusega palub eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt selgitada, kas direktiivi 2015/2436 artikli 10 lõike 3 punkti b tuleb tõlgendada nii, et ühes liikmesriigis kaitstud kaubamärgi omanik võib takistada kolmandal isikul ladustada teise liikmesriigi territooriumil tähisega kaupa selle direktiivi artikli 10 lõikes 2 osutatud tingimustel, kui eesmärk on pakkuda seda kaupa või viia see turule liikmesriigis, kus see kaubamärk on kaitstud.

25 Sellele küsimusele vastamiseks tuleb meenutada, et liidu õiguse sätte tõlgendamisel ei tule arvesse võtta mitte üksnes selle sõnastust, vaid ka konteksti ning selle õigusaktiga taotletavaid eesmärke, mille osa säte on (17. novembri 1983. aasta kohtuotsus Merck, 292/82, EU:C:1983:335, punkt 12, ja 8. mai 2025. aasta kohtuotsus L. (mittekaubanduslikud väikesaadetised), C-405/24, EU:C:2025:335, punkt 28).

26 Direktiivi 2015/2436 artikli 10 lõike 3 punktis b koostoimes selle artikli lõikega 2 on ette nähtud, et registreeritud kaubamärgi omanik võib takistada kõiki kolmandaid isikuid kasutamast äritegevuse käigus ilma tema loata kauba või teenustega seoses mis tahes tähist, mis tema kaubamärgiõigusi rikub, ning et kasutusega, mida võib nii takistada, on hõlmatud „tähisega kaupade pakkumine, turulelaskmine või ladustamine nimetatud otstarbel või tähisega teenuste pakkumine või nende osutamine“.

27 Nagu sellest sõnastusest nähtub, peab selleks, et kaubamärgi omanik saaks keelata tähisega kauba ladustamise, seda kaupa ladustav kolmas isik ise tahtma kaupa pakkuda või turule viia (vt selle kohta 2. aprilli 2020. aasta kohtuotsus Coty Germany, C-567/18, EU:C:2020:267, punkt 45).

28 Seevastu ei sisalda see sõnastus sõnaselget viidet võimalusele, et ühes liikmesriigis registreeritud kaubamärgi omanik saab keelata kolmandal isikul ladustada tähisega kaupa teise liikmesriigi territooriumil.

29 Mis puudutab direktiivi 2015/2436 artikli 10 lõike 3 punkti b konteksti, siis tuleb meenutada, et riigisisese kaubamärgi registreerimisega antav kaitse on põhimõtteliselt piiratud selle liikmesriigi territooriumiga, kus kaubamärk registreeriti, nii et üldjuhul ei saa selle omanik sellele kaitsele tugineda väljaspool seda territooriumi (vt selle kohta 22. juuni 1994. aasta kohtuotsus IHT Internationale Heiztechnik ja Danzinger, C-9/93, EU:C:1994:261, punkt 22, ja 19. aprilli 2012. aasta kohtuotsus Wintersteiger, C-523/10, EU:C:2012:220, punkt 25).

30 Direktiivi 2015/2436 artikli 10 lõike 1 alusel kaubamärgi registreerimisest tuleneva ainuõiguse eesmärk on aga võimaldada asjaomase kaubamärgi omanikul kaitsta oma erihuve, mis tal on selle kaubamärgi omanikuna, see tähendab tagada, et kaubamärk saaks täita oma ülesandeid. Seega peab selle õiguse teostamine piirduma juhtudega, kui tähise kasutamine kolmanda isiku poolt kahjustab või võib kahjustada kaubamärgi ülesandeid (vt selle kohta 12. novembri 2002. aasta kohtuotsus Arsenal Football Club, C-206/01, EU:C:2002:651, punktid 50–54). Nende ülesannete hulgas on nii kaubamärgi peamine ülesanne tagada tarbijatele asjaomase kauba või teenuse päritolu, aga ka kaubamärgi muud ülesanded, nagu eeskätt asjaomase kauba või teenuse kvaliteedi tagamine, või teabe, investeeringute ja reklaamiga seotud ülesanded (25. jaanuari 2024. aasta kohtuotsus Audi (embleemi kasutamine auto iluvõrel), C-334/22, EU:C:2024:76, punkt 42 ja seal viidatud kohtupraktika).

31 Sellel eesmärgil ja kaubamärgist tuleneva kaitse geograafilisel ulatusel on direktiivi 2015/2436 artikli 10 lõike 3 punkti b tõlgendamisel mitu tagajärge.

32 Esiteks on riigisisese kaubamärgi omanikul õigus takistada kolmandal isikul viia liikmesriigis, kus kaubamärk on registreeritud, turule kaupa tähisega, mille kasutamine rikub sellest kaubamärgist tulenevaid õigusi; seejuures tuleb arvestada küll sellega, et kaupa ei loeta turule viiduks, kui selle suhtes kohaldatakse sellist tolli peatamiskorda nagu välistransiit, ning seda ei ole lubatud vabasse ringlusse (vt selle kohta 9. novembri 2006. aasta kohtuotsus Montex Holdings, C-281/05, EU:C:2006:709, punktid 19–21 ja seal viidatud kohtupraktika).

33 Teiseks võib riigisisese kaubamärgi omanik takistada kolmandal isikul pakkuda tähisega kaupa selle liikmesriigi territooriumil, kus kaubamärk on registreeritud. Kaubamärgiomanik võib keelata sellise kauba, sealhulgas välistransiidi tolliprotseduurile suunatud kauba pakkumise, kui see toob tingimata kaasa kauba vabasse ringlusse lubamise (vt selle kohta 18. oktoobri 2005. aasta kohtuotsus Class International, C-405/03, EU:C:2005:616, punkt 61).

34 Lisaks on Euroopa Kohus juba otsustanud, et kaubamärgiomanikul on õigus keelata kolmandal isikul pakkuda eeskätt internetireklaami kaudu tähisega kaupa, sealhulgas juhul, kui see kolmas isik, tema poolt kasutatava veebisaidi server või asjaomane kaup asub väljaspool liikmesriiki, kus kaubamärk on registreeritud, kui kauba pakkumine või reklaam on suunatud selle liikmesriigi territooriumil asuvatele tarbijatele. Kui see oleks teisiti, siis puuduks nimelt ettevõtjatel, kes kasutavad elektroonilist kaubandust ja pakuvad sellel territooriumil asuvatele tarbijatele väljaspool seda territooriumi asuvat kaupa, täielikult kohustus järgida sellest kaubamärgist tulenevaid õigusi; see kahjustaks direktiiviga 2015/2436 tagatud kaitse soovitavat toimet (vt selle kohta 12. juuli 2011. aasta kohtuotsus L'Oréal jt, C-324/09, EU:C:2011:474, punktid 62 ja 63, ning 6. veebruari 2014. aasta kohtuotsus Blomqvist, C-98/13, EU:C:2014:55, punkt 32 ja seal viidatud kohtupraktika).

35 Euroopa Kohus täpsustas, et pelgalt veebisaidi kättesaadavus selle liikmesriigi territooriumil, kus asjaomane kaubamärk on kaitstud, ei ole piisav järeldamaks, et veebisaidil kuvatavad müügipakkumused on suunatud sellel territooriumil asuvatele tarbijatele. Liikmesriigi kohtu ülesanne on juhtumipõhiselt hinnata, kas on asjakohaseid kaudseid tõendeid järeldamaks, et kõnealusel territooriumil juurdepääsetaval veebisaidil või e-kaubanduse platvormil kuvatav müügipakkumus on suunatud sellel territooriumil asuvatele tarbijatele. Nende kaudsete tõendite hulka kuulub müügipakkumuses sisalduvad täpsustused nende geograafiliste piirkondade kohta, kuhu asjaomane kolmas isik on valmis asjaomast kaupa saatma (vt selle kohta 12. juuli 2011. aasta kohtuotsus L'Oréal jt, C-324/09, EU:C:2011:474, punktid 64 ja 65).

36 Kolmandaks tuleb märkida, et direktiivi 2015/2436 artikli 10 lõike 3 punkt b võimaldab kaubamärgiomanikul takistada kolmandal isikul mitte ainult pakkuda kaupa tähisega, mille kasutamine rikub sellest kaubamärgist tulenevaid õigusi, ja seda turule viia, vaid ka seda „ladustada nimetatud otstarbel", nagu on meenutatud käesoleva kohtuotsuse punktides 26 ja 27. Selles sättes peetakse seega silmas kolmanda isiku poolt sellise kauba ladustamist üksnes juhul, kui ladustamine toimub sellise pakkumise või turuleviimise eesmärgil, mida kaubamärgiomanikul on õigus keelata.

37 Ent nagu nähtub käesoleva kohtuotsuse punktist 34, võib kaubamärgiomanik takistada kolmandal isikul pakkuda eelkõige internetireklaami kaudu tähisega kaupa hoolimata sellest, et see kolmas isik, tema poolt kasutatava veebisaidi server või asjaomane kaup asub väljaspool liikmesriiki, kus kaubamärk on registreeritud, kui kauba pakkumine on suunatud selle liikmesriigi territooriumil

asuvatele tarbijatele. Sellises olukorras on kaubamärgiomanikul samuti õigus takistada kolmandal isikul niisugust kaupa väljaspool seda territooriumi ladustada, kui ladustamine toimub seesuguse pakkumise tegemise või elluviimise eesmärgil, mistõttu ladustamist võib pidada sel eesmärgil toimunuks.

38 Käesoleval juhul nähtub eelotsusetaotluse esitanud kohtu esitatud andmetest, et põhikohtuasjas on e-kaubanduse platvorm www.amazon.de vastupidiste tõendite puudumisel suunatud tarbijatele, kes asuvad asjaomaste kaubamärkidega hõlmatud territooriumil (vt selle kohta 7. detsembri 2010. aasta kohtuotsus Pammer ja Hotel Alpenhof, C-585/08 ja C-144/09, EU:C:2010:740, punkt 83, ning 12. juuli 2011. aasta kohtuotsus L'Oréal jt, C-324/09, EU:C:2011:474, punkt 66). Seega kuuluvad sellel platvormil olevad müügipakkumused, mida käsitletakse põhikohtuasjas, direktiivi 2015/2436 artikli 10 lõike 3 punkti b kohaldamisalasse, kui eelotsusetaotluse esitanud kohtu kontrolli tulemusel ei ilmne vastupidist.

39 Kõigi esitatud kaalutlustega arvestades tuleb esimesele küsimusele vastata, et direktiivi 2015/2436 artikli 10 lõike 3 punkti b tuleb tõlgendada nii, et ühes liikmesriigis kaitstud kaubamärgi omanik võib takistada kolmandal isikul ladustada teise liikmesriigi territooriumil tähisega kaupa selle direktiivi artikli 10 lõikes 2 osutatud tingimustel, kui eesmärk on pakkuda seda kaupa või viia see turule liikmesriigis, kus see kaubamärk on kaitstud.

Teine küsimus

40 Teise küsimusega palub eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt selgitada, kas direktiivi 2015/2436 artikli 10 lõike 3 punkti b tuleb tõlgendada nii, et selleks, et „ladustada" selle sätte tähenduses tähisega kaupa direktiivi artikli 10 lõikes 2 osutatud tingimustel, peab isikul olema otsene ja tegelik võim kauba üle või piisab sellest, kui ta kontrollib või juhib isikut, kellel on kauba üle otsene ja tegelik võim.

41 Eelotsusetaotluse esitanud kohus märkis, et tema teist küsimust õigustavad kahtlused tulenevad nimetatud artikli 10 lõike 3 punkti b keeleversioonide vahelistest erinevustest. Selle sätte saksakeelset versiooni saab tõlgendada nii, et kauba „ladustamine" ei tähenda tingimata juurdepääsu sellele, samas kui selle sätte teistes keeleversioonides on kasutatud väljendeid, mis viitavad vastupidisele.

42 Sellega seoses tuleb märkida, et kuigi direktiivi 2015/2436 artikli 10 lõike 3 punkti b saksakeelses (*besitzen*), prantsuskeelses (*détenir*) ja rumeeniakeelses (*deținute*) versioonis on viidatud valdamisele, on selle sätte teistes keeleversioonides kasutatud väljendeid, mis viitavad ladustamisele, näiteks hispaania keeles (*almacenar*), taani keeles (*oplagre*), inglise keeles (*stocking*), itaalia keeles (*stoccare*) või rootsi keeles (*lagra*). Viimati nimetatud vasted võivad seega viidata sellele, et selle sättega peetakse silmas kaubakogumi hoidmist, samas kui keelend „valdama" ei viita sellisele kvantitatiivsele aspektile ja sellel on laiem tähendus.

43 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleb liidu õigusnormi keeleversioonide erinevuse korral asjaomast sätet tõlgendades lähtuda selle õigusakti üldisest ülesehitusest ja eesmärkidest, mille osa see säte on (27. märtsi 1990. aasta kohtuotsus Cricket St Thomas, C-372/88, EU:C:1990:140, punkt 19, ning 8. mai 2025. aasta kohtuotsus Pielatak, C-410/23, EU:C:2025:325, punkt 58 ja seal viidatud kohtupraktika). Lisaks tuleb juhul, kui liidu õigusnormi saab tõlgendada mitut moodi, eelistada tõlgendust, mis tagab selle normi soovitava toime (24. veebruari 2000. aasta kohtuotsus

komisjon *vs*. Prantsusmaa, C-434/97, EU:C:2000:98, punkt 21, ja 23. novembri 2023. aasta kohtuotsus EVN Business Service jt, C-480/22, EU:C:2023:918, punkt 37 ja seal viidatud kohtupraktika).

44 Vaatamata keelelistele erinevustele, mida on mainitud käesoleva kohtuotsuse punktis 42, tuleb märkida, et direktiivi 2015/2436 artikli 10 lõike 3 punkti b kontekstis eeldab iga keeleline väljend olenemata sellest, kas see viitab ühemõtteliselt valdamisele või pigem ladustamisele, tegeliku võimu olemasolu ja seega teatavat kontrolli asjaomase kauba üle. Igal juhul, nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 54 märkis, on see säte osa sätetest, mille eesmärk on anda kaubamärgiomanikule õiguslik vahend, mis võimaldab tal takistada sellise kolmanda isiku tegevust, kes tähist selle direktiivi artikli 10 lõikes 2 osutatud tingimustel kasutab, ja seeläbi selline tegevus lõpetada. Sellega seoses tuleb kõiki kolmandaid isikuid, kellel on otsene või kaudne võim teo üle, mis kujutab endast sellist tegevust, pidada isikuks, kellel on tegelikult võimalik selline kasutamine lõpetada (vt selle kohta 2. aprill 2020. aasta kohtuotsus Coty Germany, C-567/18, EU:C:2020:267, punktid 37 ja 38 ning seal viidatud kohtupraktika).

45 Sellest järeldub, et direktiivi 2015/2436 artikli 10 lõike 3 punktis b kasutatud mõiste „ladustama“ ei hõlma mitte ainult juhtumeid, kus kolmandal isikul on otsene ja tegelik võim asjaomase kauba üle, vaid ka juhtumeid, kus tal on sellise kauba üle kaudne, kuid siiski tegelik võim, kuna ta kontrollib või juhib isikut, kellel on kauba üle otsene ja tegelik võim.

46 Kui see säte oleks kohaldatav üksnes kolmanda isiku suhtes, kellel on otsene ja tegelik võim asjaomase kauba üle, oleks kaubamärgiomanikul võimatu teha rikkumise lõpetamise ettekirjutust ettevõtjale, kes annab kauba ilma tema nõusolekuta selle pakkumise või turuleviimise eesmärgil üle teenuseosutajale selleks, et viimane osutaks sel eesmärgil selliseid teenuseid nagu selle kauba ladustamine või vedu. Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 62 märkis, oleks selline tõlgendus vastuolus direktiivi 2015/2436 eesmärgiga ja võtaks direktiiviga tagatud kaitselt osa selle soovitavast toimest.

47 Neid kaalutlusi arvestades tuleb teisele küsimusele vastata, et direktiivi 2015/2436 artikli 10 lõike 3 punkti b tuleb tõlgendada nii, et selleks, et „ladustada“ selle sätte tähenduses tähisega kaupa direktiivi artikli 10 lõikes 2 osutatud tingimustel, piisab sellest, kui isik kontrollib või juhib isikut, kellel on kauba üle otsene ja tegelik võim.

Kohtukulud

48 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse sama kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kolmas koda) otsustab:

1. **Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 2015. aasta direktiivi (EL) 2015/2436 kaubamärke käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta artikli 10 lõike 3 punkti b**

   tuleb tõlgendada nii, et

ühes liikmesriigis kaitstud kaubamärgi omanik võib takistada kolmandal isikul ladustada teise liikmesriigi territooriumil tähisega kaupa selle direktiivi artikli 10 lõikes 2 osutatud tingimustel, kui eesmärk on pakkuda seda kaupa või viia see turule liikmesriigis, kus see kaubamärk on kaitstud.

2. Direktiivi 2015/2436 artikli 10 lõike 3 punkti b

tuleb tõlgendada nii, et

selleks, et „ladustada“ selle sätte tähenduses tähisega kaupa direktiivi artikli 10 lõikes 2 osutatud tingimustel, piisab sellest, kui isik kontrollib või juhib isikut, kellel on kauba üle otsene ja tegelik võim.

Allkirjad